

[Hauge.]

taget, som Regel midlertidigt bestyres af Husmandskommissionen — i de fleste Tilfælde med Tab —, og naar det saa igen skal sælges, bliver Resultatet, at Staten maa kvitte en Del af det Tilgodehavende, den har i det paagældende Husmandsbrug. Ministeren vil nu undgaa Realisationen ved Tvangsauktion.

Man kan naturligvis ogsaa nu undgaa Ejerskifte ved Tvangsauktion, naar vedkommende Debitor indvilliger deri, men ellers ikke. Debtors Stilling er vel efterhaanden blevet saadan, at hans Billigelse hertil, naar Ejendommen skal stilles til Tvangsauktion, i de fleste Tilfælde vil være forholdsvis let at erholde.

Ministerens Tekstanmærkning forudsætter, efter hvad Ministeren har udtalt i Finansudvalget og ogsaa efter de Bemærkninger, der er gjort her, at der skal foretages Ejerskifte. Ministeren har stærkt betonet i Finansudvalget, at der ikke kunde være Tale om at gaa nogen anden Vej. Det forekommer mig imidlertid, at der ikke staar noget udtrykkeligt derom i den Tekstanmærkning paa Finanslovforslaget, der nu foreslaas udvidet, og heller ikke i Ændringsforslagene. Jeg forstaar, at det er Ministerens Opfattelse, at saaledes skal det være, men klart fremgaar det, som sagt, ikke, hverken af Ordlyden af den nu foreslaaede Tekstanmærkning, ej heller af den Redegørelse, der er givet Finansudvalget. Jeg henviser i saa Henseende paa ny til Bilag Nr. 300; i Bilag Nr. 300 argumenteres der nærmest for det modsatte Synspunkt, men jeg er altsaa klar over, hvad der er Ministerens Opfattelse.

Derfor er det ogsaa, at det ærede Medlem Hr. Dahlgaard ud fra sit Synspunkt har stillet to Underændringsforslag, der gaar ud paa, at det ikke er nødvendigt, at Ejerskifte finder Sted, men at der ogsaa kan træffes en Ordning med den nuværende Debitor. Det ærede Medlem Hr. Dahlgaards Underændringsforslag findes under Nr. 420 og 431, jeg skal ikke citere dem, det høje Tings Medlemmer har sikkert læst dem. Vi kan desværre ikke tiltræde disse Ændringsforslag, alene af den Grund at vi mener, at Spørgsmaalet om at komme nød-stedte Statshusmænd til Hjælp ikke bør afgøres gennem Ændringsforslag til en Tekstanmærkning paa Finansloven; vi ved jo ogsaa paa Forhaand, at Ændringsforslagene ikke vil blive vedtaget, og Finansministeren har yderligere kategorisk nægtet at modtage dem.

Men jeg maa dog samtidig sige, at vi

Socialdemokrater sympatiserer i høj Grad med de af det ærede Medlem stillede Ændringsforslags Formaal, og det er vor Opfattelse, at Finansministerens Tekstanmærkninger er ganske ufyldstgørende; de kan kun tjene Statskassens Interesser, de kan tjene til at fritage Statskassen for Tab, som denne ellers vilde faa under den nu-gældende Ordning, og det kan jo være rigtigt nok, men det hjælper jo ikke de Statshusmænd, der er kommet i særlige Vanskeligheder.

De Ændringsforslag, som den højt-ærede Finansminister har stillet, maa ses ud fra den Betragtning, at Statens Interesser kan varetages bedre, hvis de bliver vedtaget, end hvis de ikke bliver vedtaget, men de kan ikke hjælpe de Statshusmænd, der er kommet i Vanskeligheder. Og hvad disse angaar, maa jeg sige, at mange af dem er jo ganske sikkert kommet i Vanskeligheder, uden at det kan lægges dem selv til Last. Mange af dem har faaet deres Brug i den dyre Tid og er blevet spændt meget haardt for; nogle har faaet daarlig Jord, og en Del har faaet Jord, der var i daarlig Kultur, Jord, der dels var ude af Drift, og det ved jo alle, der har Kendskab til Landbrugsforhold, at en Statshusmand, der kommer ind i et Husmandsbrug, hvor Jorden er ude af Kultur eller i hvert Fald i mangelfuld Kultur, i de første Aar vil faa meget ringe eller slet ingen Indtægt af Bruget. Der har jo ogsaa været Mund- og Klovesyge i Landet, og i vid Udstrækning har denne hærget ogsaa Statshusmændenes Besætninger og paaført dem yderligere Tab.

I det hele taget er der, som sagt, adskillige Statshusmænd, der har faaet deres Husmandsbrug i den meget dyre Tid og derved har faaet en daarlig Start, saa de nu ikke kan klare sig. Det maa naturligvis indrømmes, at nogle af dem, der er gaaet ind i Husmandsbrugene, har gjort det med Forventninger, der ikke kunde opfyldes, og at de ikke selv har haft de nødvendige Betingelser for i det hele taget at klare sig, men jeg tror dog, at det er Undtagelserne. Men de allerfleste er utvivlsomt kommet i de Vanskeligheder, de nu sidder i, uden at det kan lægges dem selv til Last. De er, fordi Tiderne har været dem ugunstige, blevet spændt haardere for, end de kan taale, de kan ikke bjærge den Kapital, de har haft opsparet, og de kan heller ikke bjærge Udkommet paa Husmandsstedet.

Disse Folk synes det mig, Staten er forpligtet til at komme til Hjælp, fordi